

"For efterhånden længe siden, en håndfuld eller måske næsten to, fik Vinterskoven i Nordlenet af Narabond besøg af de røde og sorte faner. Den sorte ravn vejrede stolt i vinden medens kampklædte soldater fulgte en mandsperson i tungt panser. Stolt og rang skred de sig frem over Barazel og frem til byen i det nordlige len. Adrian af flammernes gud, Ragil den almægtige krigsgud.

Med den lokale ragil-kirke som følge begav troppen sig op til Markus riften i Vinterskoven, en rift ind til Skyggernes rige - Zarat'ziel, for her at forsegle riften. I stedet trådte en grålig skikkelse frem af riften og talte i tunger til Adrian, tunger som snart fik ham til at gå imod alt som hans guddom, hans folk og hans familie stod for.

Efter at have set sig slået af Adrian og hans følge, søgte Bjornlod klanens ragil kirke, ledt af Viktor Flamme af Roul-Assin, at sprede ordet om hans fald fra ære og retfærdighed. Adrian og hans følge trak sig fra Vinterskoven, og ikke længe efter sås Adrian igen i skoven med et større følge en sidst, her søgte han at rane sig folk og følgere blandt skovens beboere. En portal blev åbnet ved Sorte søerne, og gennem dem begav Adrian og hans folk sig frit fra Dragegabet i Nord og Vinterskoven.

Hans folkeskare groede sig større og større, ligeledes hans hær, heriblandt magere, rytteri, præster, faldne mirnere og des lige. Adrian havde i sandhed vendt sig til at blive en af Nirahams store Anarkister, og stadig blev han støttet af en skikkelse kaldet underviseren, hvis evner og kræfter synes endeløse.

Kampen stod pludselig ved Kungstads porte, en storm af ravne bannere, en himmel som mørknedes af mørk magi og helvedes skrig af infanteri, Artilleri, Rytteri og Magi... mod Niraham, mod principper, mod guder og mod hans egen søster og familie. Slaget stod og mange liv måtte gå tabt, blandt fjender, frænder og uskyldige. ruiner lå hen da morgengryet stod op fra Nirahams skød. Slået måtte Adrian og hans følge gå i tilbagetog, tilbage til den mørke borg i Dragegabets bjerg omsluttede omgivelser.

Efter slaget ved Kungstad blev mange ting ændret i Niraham, Vasalstater fik

selvstyre og eneret til egne landområder. Mange folk af betydning faldt, og nye personer tog deres plads og prøvede for fremtiden at udfylde store sko.

I lange tider lå Dragegabet hen i stilhed, det eneste som gav udtryk af at Adrian endnu ikke var slået, var lyden af ambolte, bønder som mistede deres jord til hans styrker i Nord, udvidelse af Dragegabets landområde.

Som Adrian udvidede sin magt og blev stærkere, selv efter sit nederlag ved Kungstad, så satte han sig selv som hersker af Dragegabet, han satte hverdag og befolkning i system, stik imod den anarkist han førhen var, Og efter et stykke tid, splittede underviseren sin og Adrians veje, og med sig tog han nogle af Adrians førhen mægtigste midler, De Sorte riddere, skabt af mørket.

Efter tider ville Adrian dog finde forbund i en anden som havde partet veje fra Ragils magt, Valknar, den faldne mirner af flammernes gud, tilbød sit forbund til den forhenværende kriger og prædikant af flammernes gud. I det forbund groede Adrians magt støt stigende på ny, og efter et stykke tid skulle det lyde på tværs af Niraham, at Valknar og Adrian indbød til bryllup blandt de som før havde været fjender og dem som måtte kunne yde yderligere støtte til ham og hans sag, og hendes. I fælles forbund synes de to ustoppelige, dog havde de endnu ikke gjort udfald mod Niraham i samme stil som ved Kungstad.

Dagen oprandt i det Nordlige Dragegab, og området var pyntet efter Valknars befaling, hun var en dame af faste principper og meget klare ordre. Gæsterne var ankommet fra nær og fjern, mange kendte ansigter og endnu flere ukendte, på pladsen var Dragegabets tropper og befolkning stimlet sammen, både civile og soldater stod rad og ret for deres "Riges" regerende par. og alt imens at brylluppet skulle stå, brød en gruppe noble krigere frem af mængden, imod Dragegabet, imod Adrian, imod Valknar, en af Ragils sande flammer, Karax, med kræfterne skænket af Ragils egen klinge Vardunger og med heltemod fra de som var med Karax. Rygterne vil lyde at folk fra Vinterskoven var blandt disse. kampen trak ud, og til sidst fortrak de som havde ledt angrebet, i det som at Karax af Ragil, og Valknar, hans faldne mirner tørnede sammen, til sidst gav Karax så meget af sig selv, at han, Valknar, og Adrian samt store dele af

fæstningen måtte give efter og i en sky af støv og et kæmpe brag, da oprandt et nyt daggry, en øredøvende stilhed lå nu hen i Dragegabet, vinden fejede henover landskabet og hvor der før var tårne og fæstnings værker, var der nu kun ruiner, og i midten hvor kampen havde stået, et krater hvor kræfter kappedes om dominans... knitrende som torden og lynild, og efter det, en søvn og en stilhed så lang, som aldrig før.

Efter måneders stilhed, måneder med kræfters knitren i krateret som kun havde vokset sig størrer under denne slumren. medens naturen havde generobret områder, stier, haver og byer.. Nu sås efterspillet af lange tiders konflikt og strid. med flygtningestrømmen som begav sig sydover, fra det der var tilbage af Dragegabet, nu hvor store landområder lå golde og øde hen, byer slettet fra landkortet, og befolknings grupper helt væk, eller splittet fra vindene og nu på vej mod hvad de måtte håbe var lysere og bedre tider. "